

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 483/06
31.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Jovanke Kažić, Branislave Apostolović, Milomira Nikolića i Jasminke Stanojević, članova veća, u parnici tužilje AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog "BB", koga zastupa BV, radnik tuženog radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužilje protiv presude Okružnog suda u Kruševcu Gž1. br. 2164/05 od 30.11.2005. godine, u sednici održanoj 31.05.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Kruševcu Gž1. br. 2164/05 od 30.11.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Trsteniku P. br. 735/04 od 22.09.2005. godine, stavom 1. izreke obavezan je tuženi da tužilji na ime naknade štete zbog izgubljene zarade, regresa za godišnji odmor i toplog obroka, zbog nezakonite odluke o prestanku radnog odnosa, za 1999., 2000., 2001., 2002., 2003. i 2004. godinu isplati iznose navedene u stavu 1. izreke prvostepene presude sa zakonskom zateznom kamatom od dospelosti, za svaki mesec počev od 1-vog u narednom mesecu do isplate. Stavom 2. presude obavezan je tuženi da tužilji uplati pripadajuće doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje i zdravstvenu zaštitu, nadležnim fondovima, po propisima na dan uplate. Stavom 3. presude odbijen je tužbeni zahtev kao neosnovan preko iznosa iz stava 1. i 2. presude a do traženog iznosa naknade, a stavom 4. odbijen je zahtev tužilje da se obaveže tuženi da u radnu knjižicu tužilje izvrši ispravku pogrešnu upisanog radnog staža, tako da umesto datuma prestanka zaposlenja 07.05.2000. godine i datuma zaposlenja u 2004. godini upiše datum zaposlenja 04.05.1999. godine, a datum prestanka zaposlenja 30.11.2004. godine kao neosnovan. Stavom 5. presude odbijen je zahtev tužilje da joj tuženi na ime naknade štete u vidu troškova za gašenje i ponovno otvaranje aa ordinacije isplati iznos od 10.020,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 02.11.2004. godine pa do isplate, a stavom 6. presude obavezan je tuženi da tužilji naknadi troškove postupka u iznosu od 10.576,00 dinara.

Okružni sud u Kruševcu je presudom Gž1. br. 2164/05 od 30.11.2005. godine odbio kao neosnovanu žalbu tužilje i prvostepenu presudu u pobijanom delu u stavu 1., u delu u kome je odlučeno o kamati, u stavu 3., 4., 5. i 6. potvrdio.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu tužilja je blagovremeno izjavila reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu na osnovu člana 386. ZPP-a ranije važećeg Zakona o parničnom postupku čija se pravila u postupku odlučivanja o izjavljenoj reviziji primenjuje na osnovu prelazne i završne odredbe čl. 491. stav 4. ZPP-a („Službeni glasnik RS“, br. 125 od 22.11.2004. godine).

Revizija je neosnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP-a na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti. Neosnovan je razlog revizije da su pobijana i prvostepena presuda zasnovane na bitnoj povredi odredbe člana 361. stav 2. tačke 12. ZPP-a.

Odlukama nižestepenih sudova dati su razlozi o odlučnim činjenicama, koji nisu između sebe protivurečni, a ne protivurečne ni sadržini dokaza izvedenih u postupku. Zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 1. a u vezi čl. 221. ZPP-a učinjene u prvostepenom postupku revizija se ne može izjaviti, a drugostepeni sud je u postupku donete odluke o žalbi tužilje dao razloge za neosnovanost navoda žalbe o učinjenoj povredi postupka pred prvostepenim sudom i ovlašćenju suda da na osnovu člana 221. Zakona o parničnom postupku odluči koje će dokaze izvesti radi utvrđivanja bitnih činjenica.

Odluka o tužbenom zahtevu zasnovana je na utvrđenom činjeničnom stanju da je pravnosnažnom presudom prvostepenog suda poništeno rešenje tuženog na osnovu koga je tužilji prestao radni odnos kod tuženog, a tuženi obavezan da tužilju vrati na posao na radno mesto u skladu sa njenim kvalifikacijama. Postupajući po pravnosnažnoj presudi tuženi je 26.10.2004. godine pozvao tužilju radi zaključenja ugovora o radu i stupanja na rad u BB-1. Tužilja je 08.11.2004. godine zaključila ugovor o radu, a 16.11.2004. godine otkazala je zaključeni ugovor o radu, zahtevajući da joj radni odnos kod tuženog prestane 30.11.2004. godine. Tužilja je 08.05.2000. godine otvorila aa ordinaciju i u istoj je radila do 08.11.2004. godine, kada je zaključila ugovor o radu sa tuženim i vraćena na rad kod tuženog.

-----g.

Odlučujući o zahtevu tužilje za naknadu štete zbog izgubljene zarade za period od kada je tužilji prestao radni odnos po rešenju koje je pravnosnažnom presudom poništeno pa do vraćanja tužilje na rad 16.11.2004. godine u postupku je utvrđeno da bi tužilja, da joj nije prestao radni odnos kod tuženog ostvarila kod tuženog primanja u ukupnom iznosu od 772.368,14 dinara. Tužilja je u periodu od 08.05.2000. godine pa do 18.11.2004. godine po osnovu rada u aa ordinaciji kao aa1 ostvarila ukupno neto primanje u iznosu od 668.625,64 dinara.

Na utvrđeno činjenično stanje pravilnom primenom materijalnog prava odbijen je tužbeni zahtev kao neosnovan preko iznosa koji predstavlja razliku između iznosa koji bi tužilja ostvarila, da joj nije prestao radni odnos kod tuženog i iznosa koji je ostvarila po osnovu rada kao aa1 u aa ordinaciji, a u periodu od 08.05.2000. godine do 08.11.2004. godine. Izgubljena zarada zbog nezakonitog prestanka radnog odnosa predstavlja za tužilju štetu u smislu člana 155. Zakona o obligacionim odnosima. Međutim, tuženi je u obavezi da štetu naknadi samo u onom obimu u kome je šteta nastala za tužilju. Kako je tužilja u periodu u kome nije radila kod tuženog, zbog nezakonitog prestanka radnog odnosa, radila kao aa u aa1 ordinaciji čiji je vlasnik ostvarenjem zarade u utvrđenom iznosu, to je pravilan zaključak nižestepenih sudova da joj pripada naknada u visini razlike koju bi ostvarila po osnovu zarade kod tuženog i ostvarene zarade u aa ordinaciji.

Obavezivanjem tuženog da na ime tužilje uplati pripadajuće doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje Republičkom fondu zaposlenih za period i za iznos koji predstavlja naknadu štete iz stava 1. prvostepene presude uspostavljeno je stanje koje je bilo pre nastale štete jer će na taj način tužilja ostvariti prava po osnovu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje i zdravstvenu zaštitu kod Republičkog fonda zaposlenih u obimu prema zaradi koju bi ostvarila kod tuženog da joj nije nezakonito prestao radni odnos.

Pravilno je odbijen tužbeni zahtev u delu kojim je tužilja tražila ispravku pogrešno upisanog radnog staža a pri utvrđenoj činjenici da je tužilja u periodu od 08.05.2000. do 08.11.2004. godine bila vlasnik aa ordinacije u kojoj je radila i bila u radnom odnosu. Za taj period podatke o zaposlenju unosi organizacija za penzijsko i invalidsko osiguranje. Nastali troškovi odjave i ponovne prijave aa radnje nisu posledica radnje tuženog, pa tuženi nije u obavezi da tužilji naknadi ovaj iznos.

Iz izloženog neosnovanog je razlog revizije da je odluka o tužbenom zahtevu u delu kojim je odbijen kao neosnovan zasnovana na pogrešnoj primeni materijalnog prava.

Odlučujući o reviziji Vrhovni sud je cenio navode kojima se osporava utvrđeni iznos ostvarene zarade tužilje u aa ordinaciji u iznosu od 668.625,64 dinara. Ovim navodima se pobija utvrđeno činjenično stanje, a zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja revizija se ne može izjaviti shodno članu 385. Zakona o parničnom postupku važećeg u vreme pokretanja postupka i stavu 2. čl. 398. sada važećeg Zakona o parničnom postupku. Neosnovano tužilja u reviziji ističe da je sud prihvatajući dati nalaz i mišljenje sudskog veštaka u postupku pogrešno zaključio da je tužilja ostvarila zaradu u visini osnovice za koju je vršila uplatu doprinosa, ističući da ta osnovica predstavlja bruto zaradu a ne iznos ostvarene neto zarade. Prihvatajući osnovicu na koju je tužilja vršila uplatu doprinosa kao visinu ostvarene neto zarade sud je cenio pored izvedenog dokaza, nalaza i mišljenja sudskog veštaka i iskaz tužilje. Na osnovu ovlašćenja iz odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku iz navedenih dokaza sud je uzeo kao utvrđenu činjenicu da je tužilja ostvarila neto zaradu u iznosu koji predstavlja osnovicu za uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje Republičkom fondu zaposlenih.

Odluka o reviziji doneta je na osnovu odredbe člana 393. ZPP-a.

Predsednik veća-sudija

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice,

Mirjana Vojvodić

st